

će se izreka rješenja objaviti u „Narodnim novinama“, a cjelokupno rješenje na stranici Agencije.

Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da su na sastanku, koji je sporan u ovom postupku, stranke utvrdile minimalan trošak sata rada zaštitara, a nisu utvrđeni ostali parametri koji dovode do formiranja konačne cijene. Ističe da nisu utvrđivane najniže cijene po kojima će se nuditi određene usluge. Ističe da se pogrešno tumači i sam karakter te obligatornost zaključka sastanka jer je vidljivo iz sadržaja spisa da se pojedini poduzetnici uopće istog nisu pridržavali u smislu određivanja cijene usluga, već su i dalje nakon sklopljenog navodnog sporazuma, nudili svoje usluge prema različitim cijenama. Navode da je utvrđenje cijene rada od 32,50 kn mogla biti određeno primjerice čak i od strane sindikata, te pretočena u Kolektivni ugovor za tu granu djelatnosti. Navodi da još 1999. godine HGK izradila Kalkulaciju troškova koja je sadržavala i element cijene usluge. Predlaže da Visoki upravni sud poništi osporeno rješenje.

Tužena u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije. Posebno ističe, da ukoliko zakonom nije navedena ovlast određenog udruženja poduzetnika da utvrđuje cijene proizvoda odnosno usluga svojih članova, svako utvrđivanje cijene u takvom slučaju, a i pogotovo utvrđivanje minimalnih ili fiksnih cijena u suprotnosti je s propisima o tržišnom natjecanju. Dakle, udruženja poduzetnika koja su utvrđivale cijene usluga svojih članova neće biti podložna sankcioniranju od strane tijela za zaštitu tržišnog natjecanja samo onda kada je takva ovlast izričito navedena u zakonskim odredbama koje uređuju djelokrug i ovlasti tog udruženja poduzetnika.

Tužena predlaže, da Sud primjenom načela usmene rasprave iz članka 7. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14. – dalje: ZUS), iako je održavanje usmene rasprave u pravilu predviđeno u postupcima pred upravnim sudovima, imajući u vidu da u ovom sporu odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske kao sud prvog i jedinog stupnja održati raspravu, posebice iz razloga što prema mišljenju tužene nisu ispunjeni uvjeti iz članka 36. ZUS-a. Isto tako tužena predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske o tužbama svih stranaka koje su podnijele tužbu protiv istog rješenja odluči zajedničkom presudom, a sve u svrhu ubrzanja postupka i izbjegavanja nepotrebnih radnji i troškova.

Sud je u predmetnoj stvari na prijedlog stranaka održao javnu raspravu, u smislu odredbe članka 36. i članka 37. ZUS-a, a kojoj su pristupili punomoćnici stranaka te im je dana mogućnost da se izjasne o svim spornim činjenicama i pravnim pitanjima.

Na raspravi je tužitelj ostao kod istaknutog tužbenog zahtjeva, a tužena kod odgovora na tužbu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je zaključio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 8. stavka 1. točke 1. ZZTN-a propisano je da su zabranjeni svi sporazumi između dva ili više neovisnih poduzetnika, odluke udruženja poduzetnika i usklađeno djelovanje koje kao cilj ili posljedicu ima narušavanje tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu, a osobito oni kojima se izravno ili neizravno utvrđuju kupovne ili prodajne cijene, odnosno drugi trgovinski uvjeti.

U konkretnom slučaju je na temelju provedenog postupka u kojem je omogućeno izjašnjavanje svim strankama te u kojoj su saslušani svjedoci, i to koji je odobrio Priopćenje za javnost sa sastanka održanog dana 23. listopada 2013. te svjedok

koji je također bio na spornom sastanku kao predsjednik Hrvatskog ceha zaštitara, nesporno je utvrđeno da je tužitelj sa ostalim sudionicima sastanka zaključio zabranjeni

sporazum u smislu odredbe članka 8. stavka 1. ZZTN-a. Stoga je prema ocjeni ovog Suda pravilno odlučeno rješenjem tužene i to točkom I. budući da je nesporno utvrđeno sklapanje zabranjenog sporazuma dogovorom minimalne cijene usluge privatne tjelesne zaštite u razdoblju od 23. listopada 2013. do 17. siječnja 2014., a kako je navedeni sporazum temeljem članka 8. stavka 4. ZZTN-a ništetan također je pravilno odlučeno točkom II. izreke navedenog rješenja da je zabranjeni sporazum iz točke I. izreke ex lege ništetan.

Što se tiče prigovora tužitelja vezanog uz trošak cijene rada, a ne trošak cijene usluge tjelesne zaštite po satu te pozivanje na Kalkulaciju o cijeni koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite valja istaći da iz točke I. navedene kalkulacije o cijeni koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite proizlazi slijedeće: „Minimalna cijena koštanja zaštitarske usluge tjelesne zaštite po satu izvršene usluge ispod koje nije moguće bez gubitka pružati zaštitarsku uslugu, ukoliko se poštuju svi zakonski propisi, iznosi 32,50 kn po satu odnosno protuvrijednost od cca 8,5 DEM po satu izvršene usluge bez poreza na dodanu vrijednost“.

Navedena kalkulacija na koju se poziva tužitelj utvrđuje minimalnu cijenu korištenja zaštitarske usluge tjelesne zaštite po satu izvršene usluge ispod koje nije moguće, bez gubitka pružati zaštitarsku uslugu ukoliko se poštuju svi zakonski i drugi propisi te iznosi 32,50 kn po satu. Dakle i sama Kalkulacija govori o iznosu zaštitarske usluge ispod koje nije moguće nuditi predmetne usluge bez gubitka.

S obzirom na navedeno prigovori tužitelja vezani za trošak rada zaštitara i trošak pružanja usluge privatne tjelesne zaštite nisu osnovani te ovaj Sud u cijelosti prihvaća obrazloženje iz osporenog rješenja vezano za eventualno razlikovanje navedena dva termina. Da su se sudionici sastanka tako i tužitelj dogovorili o minimalnoj cijeni usluge privatne tjelesne zaštite od 32,50 kn po satu razvidno je i iz ponuda koje su stranke sporazuma podnosile nakon navedenog dogovora. To što se svi sudionici nisu držali navedenog iznosa iz dogovora nije dokaz da zabranjeni sporazum u smislu članka 8. stavka 1. ZZTN-a nije sklopljen. Isto tako vezano na prigovor tužitelja da je utvrđenje cijene rada moglo biti određeno i od strane sindikata i pretočeno u kolektivni ugovor za tu granu djelatnosti, te kako bi time identičan sadržaj u pogledu tog elementa formiranja cijene zaštitarske usluge bio ne samo ozakonjen već i obavezan za svakog tko obavlja djelatnost privatne zaštite, valja istaći da ukoliko zakonom nije navedena ovlast određenog udruženja poduzetnika da utvrđuje cijene proizvoda odnosno usluga svojih članova, svako utvrđivanje cijene u takvom slučaju, a pogotovo utvrđivanje minimalnih ili fiksnih cijena u suprotnosti je sa propisima o tržišnom natjecanju. Kako u konkretnom slučaju ovlast udruženja poduzetnika za određivanje cijena određenih usluga u pružanju usluga tjelesne zaštite nije zakonom propisana bilo kakvo dogovaranje cijena usluga bilo bi u suprotnosti s propisima o tržišnom natjecanju.

S obzirom na navedeno prema ocjeni ovoga Suda u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja nije počinjena bitna povreda odredaba u postupku, činjenično stanje pravilno je i potpuno utvrđeno, a na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenjeno materijalno pravo, te je stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a trebalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Odluka pod točkom II. presude temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a.

U Zagrebu 22. travnja 2016.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlović Đurović, v.r.
Za točnost i pravilnost ovlašten službenik
Tajna Nemčić

